

RUSTIG vertrouwen

Het was zover ... ik zat met de jongste dochter bij de dokter, meer specifiek een oorarts. Thuis hadden we al gemerkt dat ze niet goed hoorde. De televisie moest luider, ze hoorde de muziek niet goed in de auto, ze vroeg vaak om wat we gezegd hadden te herhalen en er waren nog meer van die signalen. De dokter keek in haar oren en vermoedde al gauw dat er vocht achter haar trommelvlies zat. Hij stelde twee kleine onderzoekjes voor. Het eerste bestond erin om te meten of haar trommelvlies goed kon trillen. Met een klein apparaatje werd er wat druk gezet op het trommelvlies. Het resultaat hoort een curve te zijn die omhoog gaat en daarna weer omlaag, in overeenstemming met het bewegen van het trommelvlies. De uitslag van het onderzoek bleek niets anders te zijn dan een vlakke lijn. Haar trommelvlies kon dus niet bewegen naar behoren. Het tweede onderzoek was een gehoortest. Ook van dat onderzoek viel de uitslag erg tegen. Ze bleek erg veel gehoorverlies te hebben. De twee testen en het klinisch onderzoek wezen erop dat er vocht achter het trommelvlies zat. De oorzaak daarvan is dat de zg. buis van Eustachius te smal is, waardoor dat vocht in het middenoor niet gedraineerd wordt. Het verdict was meteen duidelijk: ze heeft buisjes nodig. Dat is op zich helemaal niet zo erg en het is maar tijdelijk. Gewoonlijk verbreedt de buis van Eustachius voldoende naarmate een kind meer groeit. Maar voor het zover is heeft ze buisjes nodig. Er wordt dan een klein gaatje gemaakt in het trommelvlies waar het buisje vervolgens in geplaatst wordt. Zo wordt de functie van de buis van Eustachius overgenomen door het buisje.

Het plaatsen van een buisje is op zich maar een kleine ingreep en brengt zo goed als geen risico's met zich mee. Maar er is wel een narcose voor nodig, want bij kinderen gebeurt de ingreep onder volledige verdoving in het operatiekwartier. Voor een kind dat nog net geen vier

jaar oud is, is het toch een heel gebeuren. De kleine operatie werd meteen de volgende dag gepland (die is ondertussen achter de rug en alles is goed verlopen).

Terwijl ik met mijn dochttertje terug naar huis reed, legde ik haar uit wat er zou gebeuren. Ze mocht niet eten of drinken. We moesten terug naar het ziekenhuis en daar kreeg ze dan een kamer met een bedje. Een dokter ging haar wat laten slapen en een andere dokter steekt dan een klein buisje in elk oor. Ze zou er niets van voelen en daarna gewoon weer wakker worden. Ze knikte op alles wat ik zei en antwoordde met een gelaten 'goed'. Ik weet niet hoeveel ze ervan begreep, maar uiteindelijk bleek ze maar één prangende vraag te hebben: 'Papa, ga jij er overal bij zijn?', vroeg ze met een klein stemmetje dat lichtjes trilde. Dat was haar enige zorg. Ik zei dat ik met haar mee zou gaan en erbij zou zijn als ze ging slapen en als ze weer wakker werd. De bezorgdheid van haar vraag verdween en voor haar was het nu allemaal prima.

Mijn dochter bleek er alle vertrouwen in te hebben, alleen maar omdat ik er zou bij zijn. Een kind van vier leeft nog altijd met het idee dat papa en mama alles kunnen. Voor mezelf maakte ik echter de bedenking dat ik toch niet veel zou kunnen helpen als er al iets mis zou gaan. Ik ben geen chirurg en ook geen anesthesist. Natuurlijk hebben we gebeden en alles in de handen van God gelegd (naar Fil. 4:6). Wat is het toch goed om te weten dat wij een hemelse Vader hebben die niet alleen maar altijd bij ons is, maar die ook in staat is om veel meer te doen dan wij bidden of denken (vgl. Ef. 3:20)! Dat wil niet zeggen dat God geen dingen toelaat in ons leven, maar wél dat Hij altijd alles in zijn hand heeft. In zijn wijsheid – Hij weet wat Hij doet –, en in zijn kracht – Hij kan wat Hij wil – mogen wij ons vertrouwen steeds stellen.